

NS Spravodaj

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1130

10.11.2024 (135)

Neopísaní hrdinovia bielej rasy

Časť 3

William Dudley Pelley

George Orwell vo svojom prorockom románe 1984 predvídal, akou spoločnosťou sa Amerika rýchlo stáva. Motto tejto "budúcej" doby znelo: "Kto ovláda prítomnosť, ovláda minulosť, kto ovláda minulosť, ovláda budúcnosť." Súčasťou tejto kontroly mysle bola aj pamäťová diera. Bola to spaľovňa, do ktorej sa hádzali všetky informácie o minulosti, ktoré sa považovali za škodlivé pre systém Veľkého brata. Aby sme ukázali, ako veľmi sa Židmi kontrolovaný establišment v našej krajine podobá tomu z roku 1984, uvádzame príbeh Williama Dudleyho Pelleyho.

Hoci bol vodcom masového hnutia, ktoré sa dostalo na titulné stránky novín počas celého desaťročia 30. rokov, jeho meno je dnes okrem hŕstky bádateľov úplne neznáme. Okrem zriedkavých, letných zmienok o ňom v niekoľkých dejinách obdobia krízy neexistujú žiadne knihy o jeho dramatickom živote, dokonca ani žiadne novinové alebo časopisecké články. Jeho fotografiu nemožno nájsť mimo stránok *Nového poriadku*, ani žiadne fotografie jeho desaťtisícov nasledovníkov, hoci jeho obraz aj ich obraz dominovali v dobových kronikách a publikáciách. Jeho prejavy sú nedostupné, hoci ich počuli milióny ľudí, niekedy aj v celonárodnom rozhlasovom vysielaní. Priťahoval priateľstvo legendárnych hrdinov ako Charles Lindbergh a nenávisť legendárnych darebákov ako Franklin Roosevelt.

Sinclair Lewis napísal na základe jeho života celovečerný román *Tu sa to nemôže stať*. Spolu s dielami Theodora Dreisera, H. L. Menckena, F. Scotta Fitzgeralda a ďalších velikánov 20. rokov 20. storočia sa jeho knihy dostali do vysokoškolských učebných osnov na popredné miesto v modernej americkej literatúre. Napriek tomu dnes žiadny vysokoškolský kurz Veľkých kníh neobsahuje žiadny z jeho titulov. Bol jedným z najvýznamnejších tvorcov nemého filmu, autorom takých klasických filmových hier ako *Hrbáč z Notre Dame*. Napriek nespornému vplyvu tohto muža na svoju dobu bolo jeho meno dôkladne vymazané zo súčasných dejín, jeho knihy (horšie ako zakázané alebo spálené) neboli publikované, jeho politické úspechy upadli do zabudnutia.

Pri hľadaní podkladov pre tento článok som po mesiacoch pátrania zistil, že jeho jediný životopis bol napísaný pred osemnástimi rokmi, a to ako neznáma univerzitná práca nepriateľského postgraduálneho študenta. Niekoľko roztrúsených útržkov ďalších údajov pochádzalo z xeroxov Pelleyho vlastných rozpadajúcich sa publikácií prostredníctvom zaprášených knižničných archívov. Všetko o ňom bolo hodené do skutočnej diery pamäti, nemenej dôkladnej vo svojej deštrukcii, ale oveľa reálnejšej ako Orwellov model. Židovský Veľký brat, ktorý vymazáva všetky informácie o Williamovi Dudleym Pelley, je ten istý kontrolór minulosti, ktorý sa stará o to, aby existovalo množstvo školských učebníc a pseudodokumentov pre televíziu a filmy vychvaľujúce "veľkosť" Martina Luthera Kinga mladšieho alebo Malcolma X. Čo mohol Pelley urobiť, že to tak zasiahlo srdce košer systému, že to podnietilo také úplné úsilie vymazať z amerického povedomia všetky poznatky o jeho existencii?

Horor v Rusku

William Dudley Pelley sa narodil 12. marca 1890 v meste Lynn v štáte Massachusetts v úplnej chudobe. Zo svojho detstva si pamätá len to, že bol "večne hladný a ošumelo oblečený". Na rozdiel od apologétov černošskej neschopnosti, mladého Williama nepriaznivé podmienky neodradili od toho, aby v živote niečo dokázal. Chudoba pre neho nebola ospravedlnením lenivosti a neúspechu, ale katalyzátorom na zlepšenie. Ešte ako tínedžer si našiel podradné zamestnanie v továrni na výrobu tkanív, kde pracoval dlhé a únavné hodiny za veľmi málo peňazí. Šetril si však peniaze a pri každej príležitosti sa vzdelával čítaním. Čítanie bolo jeho jedinou vášňou a únikom z ťažkej práce a materiálnej chudoby v období dospievania. Miloval najmä klasických amerických autorov Foa, Emersona, O'Henryho atď. - a sníval o tom, že sa stane spisovateľom. V ôsmom ročníku bol

už vzdelanejší ako väčšina absolventov vysokých škôl a začal si plniť svoj sen, keď ho zamestnali ako mladšieho reportéra v springfieldských novinách *Homestead*. Hoci jeho príjem bol sotva lepší ako mzda v továrni na výrobu tkanív, v roku 1911 sa oženil a v nasledujúcom roku sa mu narodilo dievčatko. Tá však zomrela okolo svojich tretích narodenín. Napriek "strašnému smútku", alebo práve preto, pracoval na svojom remesle viac ako kedykoľvek predtým, jeho povest' reportéra s mimoriadnymi opisnými schopnosťami rástla a po prvýkrát v živote bol finančne zabezpečený. V nasledujúcich rokoch obdivovali jeho tematické články v takých celoslovensky známych časopisoch, ako sú *Red Book*, *Colliers* a *The Saturday Evening Post*, milióny čitateľov.

Na konci prvej svetovej vojny mal Pelley takú prestíž, že ho jeho vydavateľ poveril úlohou zahraničného korešpondenta vo východnej Európe. So štedrým účtom na výdavky a diplomatickou hodnosťou "konzulárneho kuriéra", ktorú mu udelila vláda Spojených štátov, odišiel začiatkom roka 1918 do Ruska. Jeho úloha bola pre neho zábavným dobrodružstvom, dobre platenou zábavou a príležitosťou na dovolenku v zámorí. Ukázalo sa, že to bolo niečo oveľa viac. Až do svojej osudnej cesty bol Pelley šťastný, začínajúci spisovateľ, ktorý nemal žiadne vlastné presvedčenie. Ako si po rokoch spomínal, táto skúsenosť ho zmenila "z nič nehovoriaceho spisovateľa na pochmúrneho križiaka".

Počas dvoch rokov prešiel 8 000 míľ vlakom a na koni cez Sibír, Ukrajinu, stepi stredného Ruska, Ďaleký východ a Áziu až do Japonska. Počas všetkých týchto rozsiahlych ciest bol osobným svedkom komunistického revolúcie. Videl roľnícke ženy ukrižované na dverách stodôl a školskú triedu, v ktorej učiteľa a všetkých žiakov utĺkli na smrť, pričom ich mozgy sa rozprskli na tabuľu. Boli tam celé dediny vyľudnené vraždami, mŕtvolky sa hojdali na každom stĺpe verejného osvetlenia a dusili okolité potoky. Tieto obete boli len zriedkakedy vojenským personálom, ani nijako politicky angažovaným. Boli to obyčajní ľudia, väčšinou poľnohospodári a továrenskí robotníci. Takéto hrozné pohľady, ktoré sa mu naskytli všade, kadiaľ červení prechádzali, mu takmer vyrazili dych. Boli však také bežné, že si postupne zvykol na more krvi, ktorým denne prechádzal.

Na vlastnej koži sa presvedčil, že komunizmus nie je ideológia, ale len organizácia najhorších zločineckých živlov vedená Židmi, ktorá má za cieľ zničiť nežidovskú spoločnosť. Neboli to žiadne špekulácie. Prakticky všetci komisári, ktorých poznal (s niektorými z nich robil rozhovory), boli Židia, zatiaľ čo väčšina ich aktivistov boli obyčajní vrahovia a zvrhlíci "oslobodení" z väzenia. Ich motiváciou bola nenávisť, moc a pomsta, nič iné. Všetky ich heslá o "rovnosti" a "mieri" boli

priehľadné frázy, ktoré mali oklamať nemysliacich liberálov medzi ruským ľuďom, ich obeťami. Opití úspechom sa Židia otvorene chválili svojimi plánmi na dobytie sveta podnecovaním rovnakého druhu rozkolu v iných pohanských krajinách. Pelleyovi povedali, že Rusko je len odrazovým mostíkom, základňou pre medzinárodný rozvrat. Dokonca aj ich falošný "komunizmus" bol úplne zbytočný, rovnako ako ich vlastní stúpenci, ktorých neváhali zmasakrovať pri najmenšom rozmaru. Ich dlhodobým cieľom bola vláda jedného sveta, v ktorej sa pohania stali dobrovoľnými otrokmi, poháňajúcimi medzinárodnú ekonomiku svojím géniom a prácou, zatiaľ čo Židia ovládli všetky dôležité mocenské pozície. "Po Rusku," usmieval sa jeden z umastených komisárov na Pelleyho, "potom Európa a neskôr Amerika!"

"Hurá do Hollywoodu!"

Pred svojím politickým prebudením v zámorí o Židoch nič nevedel, počas dospievania o nich doma nikdy nepočul hovoriť a považoval ich nanajvýš za príslušníkov nekresťanského náboženstva. Po návrate do Spojených štátov sa Pelley ako zmenený a otrasený človek v roku 1920 obrátil so svojou správou na zástupcu Louisa F. McFaddena z Pensylvánie. Tento politik bol natoľko znepokojený tým, čo počul, že osobne na pôde Kongresu nahlas prečítal *Protokoly učeních sionských mudrcov*, čím oficiálne uviedol tento životne dôležitý dokument do kongresového záznamu. (Protokoly predstavujú program, ktorého cieľom je dostať židovských vodcov do pozícií politickej a hospodárskej nadvlády nad pohanskou spoločnosťou. Protokoly, ktoré hysterickí Židia predvídavo odsúdili ako podvod, boli overené až v roku 1984, keď Lincolnova a Bladgettova populárna kniha o legende o grále *Svätá krv - Svätý grál* potvrdila ich historické korene). Krátko nato sa Pelley zoznámil s úradníkom ministerstva spravodlivosti a Robertom Sharpom, šéfom spravodajskej služby ministerstva zahraničných vecí. Tí mu povedali, že jeho skúsenosti sa úplne potvrdzujú v ich bohatých spisoch o židovskej agitácii v Rusku a Spojených štátoch. To, že títo vládni muži boli takí otvorení, prezrádza, akú veľkú politickú moc Židia za posledných 75 rokov nazbierali; dnes je úplne nemysliteľné, aby ktorýkoľvek americký politik čo i len naznačil kritiku židovskej hrozby.

Zdalo sa, že nič nemôže zastaviť "historickú nevyhnutnosť" košer jednotného sveta, ktorú sľuboval Karol Marx. Pelley sa vrátil do svojho domu vo Vermonte a snažil sa zabudnúť na "kúpeľ hrôzy", o ktorom vedel, že pomaly obklopuje civilizáciu. Cítil sa nepokojný a frustrovaný a stal sa neživotaschopným až natoľko, že

sa so svojou ženou rozviedol. Boli to búrlivé dvadsiate roky, keď Američanov zachvátil hedonizmus povojnovej prosperity. Ľudia žili pre potešenie a vážne problémy nechávali na seba pôsobiť. Ani Felly nebol imúnny voči duchu svojej doby. V snahe uniknúť pred vlastným svedomím utiekol do Hollywoodu v Kalifornii, kde ho predchádzala povest' spisovateľa a kde ho zamestnali ako scenáristu v štúdiách M.G.M. a Universal. Zúriivo pracoval a písal scenáre pre najvýznamnejšie filmové diela tej doby. Dokonca napísal scenár filmovej verzie svojej vlastnej poviedky *Šok*, ktorá sa okamžite stala hitom. Jeho práca bola na takej vysokej úrovni, že sa čoskoro stal jedným z najuznávanejších a najlepšie platených scenáristov v Hollywoode. Podľa slov jeho životopisca jeho cenené hry pre popredného herca nemého filmu "pomohli upevniť reputáciu Lona Chancyho a vytvorili priateľstvo medzi oboma mužmi. Okrem Chancyho si nárokoval "stály vstup" do domovov Thedy Bary, Chestera Conklina a ďalších slávnych hercov, producentov a režisérov".

Aj keď bol Pelley zaneprázdnený životom v hollywoodskej spoločnosti, našiel si čas na písanie románov, ktoré jeho meno katapultovali do najvyšších poschodí súčasnej americkej beletrie. Oba romány, *The Greater Glory* (vyzdvihujúci jednoduché hodnoty života v malom mestečku v Novom Anglicku) a *The Fog* (milostný príbeh), sa stali bestsellermi a získali uznanie kritikov. Priaznivo ho prirovnávali k F. Scottovi Fitzgeraldovi a považovali ho prinajmenšom za rovnocenného Sinclairovi Lewisovi. Peniaze a uznanie mu však nepriniesli vnútorný pokoj. Iróniou osudu pôvodne utiekol z reality východného pobrežia do mlynov fantázie v Hollywoode, aby sa ocitol uprostred prevažne židovského filmového priemyslu, ktorý prekrúcal filmové umenie na kóšer propagandu, ktorá "ohlupovala, znečitlivovala a všeobecne klamala" divákov. "Zatiaľ čo sa nežidia sústredili na tvorbu," povedal, "kožušníci z Druhej avenue a tlačiarne z Milwaukee si začali otvárať ateliéry na nakrúcanie konzervovaných drám." Vnútorne sa hanbil za to, že mal niečo spoločné s hollywoodskou ilúziou, keď videl, ako na jeho krajinu padá židovský tieň rovnako ako na Rusko.

Na vrchole svojho kariérneho úspechu a citového zmätku, 29. mája 1928, bol náhle a nečakane konfrontovaný s hlboko dojímavým osobným zážitkom. Napísal o ňom v knihe *Mojich sedem minút na večnosti*, z ktorej sa predalo 90 000 výtlačkov. Do roku 1930 dostal od svojich čitateľov viac ako 20 000 listov. Napriek fenoménu úspechu brožúry autor prezradil len málo podrobností týkajúcich sa jeho zážitku, okrem toho, že trval na tom, že synchronne udalosti osobne významných "náhod" sú udalosťami v živote každého človeka, ktoré nás spájajú s nejakým Božím plánom. Pelley nikdy predtým nebol nábožensky založený človek,

nebol svätým Pavlom, ktorého z koňa zrazil svätý Boží blesk. Nech sa mu stalo čokoľvek, zrejme to nebolo nepodobné videniu, ktoré mal mladý Hitler, keď mu ako pätnásťročnému študentovi v rakúskom Linzi čosi v predstavení Wagnerovej hudby ukázalo záblesk jeho budúceho poslania. Takéto osobne významné príhody nie sú vôbec také zriedkavé, ale zvyčajne sa vyskytujú u revolučných osobností vysokého rangu. V každom prípade Pelley videl, že mrhá časom na "nekromantické nakrúcanie filmov", ktoré boli čoraz viac protižidovské, a rozhodol sa, že zvyšok života zasväti zmysluplnej práci, nech už to bude čokoľvek. Cítil, že je pripravený na veľkosť, ale chýbal mu akýkoľvek zmysel pre smerovanie.

Predovšetkým chcel urobiť niečo užitočné pre svoju árijskú rasu a západnú kultúru. Nevedel o národnosocialistickej revolúcii, ktorá prebiehala v Nemecku, ale myslel si, že nemôže zvíťaziť nad obrovskou silou Židov. Spomenul si, ako slizký komisár v Rusku prorokoval, že Európa bude ďalšou obeťou. Preštudoval si *Mein Kampf* a uvažoval, či by sa zásady v ňom tak jasne stanovené dali uplatniť v Spojených štátoch. Zdalo sa mu to príliš dobré na to, aby to bola pravda. Nasledujúci rok sa fiktívna prosperita 20. rokov 20. storočia zrútila spolu s Veľkou hospodárskou krízou. Spojené štáty zbankrotovali a ich obyvatelia po prvýkrát spoznali skutočný strach. Keď sa milióny trpkosklamaných Američanov nechali zlákať rozmáhajúcim sa komunistickým hnutím a priehľadnými lžami Franklina Roosevelta, Pelley s hrôzou spoznal, že v jeho krajine sa opakuje rovnaký model masových prevratov, akého bol svedkom v Rusku.

Zrod Striebornej légie

Keď bol však 30. januára 1933 zvolený k moci Adolf Hitler, Pelley bol ohromený. Stalo sa nemožné. Aspoň niekde na svete sa pohanský národ zomkol v záujme svojej rasovej existencie. Všemocní Židia boli predsa len porazení. Ak bieli ľudia dokázali zachrániť svoj národ v Nemecku, to isté sa mohlo podariť aj tu. Hneď na druhý deň Pelley založil *Striebornú légiiu*, ktorú väčšina historikov považuje za prvú skutočnú organizáciu v štýle národného socializmu v Spojených štátoch. Pravda, korene *americko-nemeckého bundu* siahali o desať rokov skôr. V podstate však išlo o bratskú skupinu, ktorá nemala žiadne politické ciele okrem, oveľa neskôr, zachovania mieru medzi Amerikou a Treťou ríšou. *Strieborná légia* začala ako niečo úplne iné. Od začiatku bolo jej cieľom dosiahnutie politickej moci, aby sa jedného dňa stala vládou USA a vytvorila ľudácky štát založený na základoch *Mein Kampfu*. Ešte dôležitejšie ako tieto zjavné politické a filozofické ciele by bo-

lo vyvolanie nového ducha, dynamickej vôle Bielej rasy, ktorá by Američanov inšpirovala ako nikdy predtým.

Pelley však od začiatku čelil vážnej dileme: chcel síce svoju organizáciu jasne označiť za národnosocialistickú, ale zároveň chcel, aby vyzerala čo najviac americky. Hoci mal rád symbol svastiky a chápal jeho panárijský význam, vedel aj to, že teraz je oficiálnym znakom cudzej mocnosti. Nechcel vzbudiť dojem, že je agentom inej krajiny. Namiesto starého hákového kríža si za symbol svojej novej organizácie zvolil písmeno "L". Dalo sa jednoducho reprodukovat' za rôznych okolností a znamenalo Lásku k árijskej rase, Lojalitu k Americkej republike, Oslobodenie od židovstva a, samozrejme, samotnú *Striebornú légiiu*. Osobne navrhol jej vlajku, štvorcovú bielu zástavu s veľkým L v šarlátovej farbe. Počas nasledujúcich deviatich rokov ju mali vidieť milióny Američanov, mala sa nosiť do krutých pouličných bitiek a vyvesiť nad každým štátom Únie.

Na začiatku však Pelley okrem vytvorenia svojho prvého symbolu naozaj nevedel, kde alebo ako začať. Nakoniec sa spoľahol na svoje spisovateľské schopnosti a na vlastné náklady začal vydávať bulvárne noviny *Liberation*. Vyvolal senzáciu, stal sa prakticky zo dňa na deň úspešným, pretože prilákal nielen početných finančných podporovateľov, ale aj expresívnych spisovateľov, ako bol on sám, a najprv asi tucet, potom stovky a veľmi skoro tisíce nezamestnaných mužov, ktorí túžili publikáciu predávať od pouličných záujemcov. V židovských mestách ako New York alebo Washington boli títo prví aktivisti napadnutí košer davom, takže ten istý nepriateľ, ktorý spôsobil, že Hitlerove Stormtroops boli nevyhnutné, bol rovnako zodpovedný za vznik *Strieborných košiel*. Pelleyho výber názvu bol zjavným odkazom na nemecké S.S., ale ich prítomnosť na predaji novín a verejných vystúpeniach bola nemenej dôležitá. V takom krátkom čase sa zo *Strieborných košiel* stala *Strieborná légia*. Drvivá väčšina legionárov v žiadnom prípade neboli revolucionári z kresla, ale tvrdí pouliční bojovníci z tovární, kancelárií a stredných a vysokých škôl. Mnohí z nich boli aj bývalí vojaci, zradení veteráni falošnej "vojny na koniec všetkých vojen". Prehliadli židovskú podstatu krízy a považovali F. D. R. za najžidovskejšieho prezidenta, aký bol kedy krajine spôsobený. Predovšetkým chceli zmiest' liberálno-kapitalisticko-demokratický podvod a namiesto neho vybudovať slobodnú republiku šťastných občanov, ktorí si hlboko uvedomujú svoje rasové dedičstvo. Na dosiahnutie tohto cieľa sa snažili vybudovať skutočné politické hnutie, ktoré by sa vážne zameralo na dosadenie svojich vodcov do funkcií legálnymi, ústavnými prostriedkami.

Ich uniformy pozostávali z čiapky rovnakej, akú nosili Hitlerovi Stormtrooperi,

modrých manšetrových nohavíc, legín, kravaty a striebornej košele s červeným "L" nad srdcom. Aby vyvážili svoj európsky vzhl'ad, *Strieborné košele* nikdy nezabudli vyvesiť hviezdy a pruhy vedľa vlajky légie a ich oficiálnou hymnou bol proárijský text na slávny pochod z občianskej vojny, *Battle Hymn of the Republic*. "Striebro symbolizuje čistotu nášho boja," vyhlásil Pelley, "a čistotu našej rasy!" Tak sa začalo to, čo nazval "Veľkým maratónom", vyvolávajúc predstavu Termopýl - "konečného zápasu o existenciu medzi árijským ľudstvom a židovstvom".

Do konca roka 1933 bol rast légie mimoriadny. Jednotky vznikali po celej krajine, pretože Pelley zistil, že vie hovoriť rovnako výrečne ako písať. Do roku 1936 sa stal celoštátne známou osobnosťou, ktorá už oslovila státisíce farmárov, študentov, žien v domácnosti a najčastejšie nezamestnaných po celej krajine. Ako raz opísal v časopise *Liberation*: "Muži v malých mestách sú zrazu ožiarení prenikavými zvukmi *Silver Bugles* (názov súboru bubnov a trúbok *Striebornej légie*). Zdvíhajú krky od účtovných kníh a sústruhov. Vlniace sa zástavy prechádzajú okolo zahmlených okien, v ktorých sa počas tejto veľmi úspešnej židovskej krízy pozerali na svet s čoraz väčšou mrzutosťou. Rozmiestňujú sa na chodníkoch a pozorujú najlepšie exempláre amerického mužstva, ktoré robia niečo na zmiernenie masovej nevôle. Chcú hrať svoju úlohu." Podobne ako rastúca légia jeho stúpencov sa ako národnosocialistický aktivista cítil "súčasťou samotnej podstaty a vlákna súčasnej histórie mojej krajiny". Jeho poslanstvom bola jednoduchá pravda: "Kapitalistická demokracia zlyhala, ale z jej hnijúcich zvyškov sa snaží zrodiť jej obludný potomok, komunizmus. Ruský ľud nedokázal rozdrviť toto monštrum v jeho lone a strašne trpel. Viem to, videl som, ako sa to stalo. To isté sa deje aj tu. Nie je to boj o kapitalizmus alebo komunizmus, ale medzi bielou civilizáciou a židovstvom."

Strieborné trička na pochode!

Pelleyho organizácia *Striebornej légie* bola jedinečná. Hoci existovali stále kasárne pre výcvik *Striebornej légie* a miestne jednotky prekvitali vo väčšine štátov a v každom regióne Spojených štátov, neexistovala žiadna centrálna budova veliteľstva. Namiesto toho náčelník, ako ho jeho stúpenci s obľubou nazývali, riadil légiu zo svojho cestovného auta značky Ford. Nikdy sa nezdržoval na žiadnom mieste dlhšie ako niekoľko týždňov, ale bol neustále na cestách, cestoval z jedného veliteľstva do druhého a cestou organizoval zhromaždenia pod holým nebom a masové stretnutia. V skutočnosti prešiel niekoľko áut ročne, pretože ročne najazdil neveriteľných 20 000 míľ. Tam, kde bol práve na návšteve, sa na-

chádzala národná centrála, z ktorej telefonoval na ostatné centrály. Toto mimoriadne mobilné vedenie veľmi úzko spájalo jednotlivé jednotky a Pelley vďaka nemu nesmierne dobre rozumel Američanom na všetkých úrovniach, vo všetkých častiach krajiny, pričom ho osobne poznali milióny ľudí ako štátnika.

Jeho plán na dosiahnutie moci bol otvorený a priamy: Najprv oboznámil svojich spoluobčanov s programom *Striebornej légie*. Potom by vstúpil do ďalších prezidentských pretekov v jednom štáte len preto, aby získal skúsenosti, ktoré on a jeho aktivisti potrebovali na pochopenie praktickej politiky. S touto reálnou skúsenosťou by sa vážne uchádzal o účasť v celoštátnych voľbách v roku 1940. V súlade s tým bola jeho podpora v štáte Washington taká široká, že sa jeho meno dostalo na prezidentský volebný lístok vďaka tvrdej, podomovej práci *Strieborných košiel*, ktoré zozbierali tisíce podpisov pod svoje cirkulujúce petície. (Tu môj výskum vyšiel naprázdno, keďže sa mi nepodarilo nájsť žiadne zdroje opisujúce odozvu voličov, ktorú získal. Dospel som k záveru, že musela byť významná, a to z dôvodov, ktoré sa čoskoro objasnia,).

Opätovné dosadenie F.D.R. do funkcie prezidenta priblížilo "konflikt medzi svetlými a tmými silami na zemi" - proroctvo o nadchádzajúcej vojne proti Tretej ríši, ktoré Pelley vyslovil vo svojom prvom celoštátnom rozhlasovom prejave. Jeho volebná ponuka zvýšila počet členov *Striebornej légie* trojnásobne a získala niektoré významné osobnosti vrátane Georgea van Horna Moseleyho, generála americkej armády vo výslužbe, zástupcu Kongresu Jacoba Thorkelsena, Charlesa A. Lindbergha mladšieho a Walta Disneyho. Všetci títo sa zúčastňovali na jeho verejných zhromaždeniach a niektorí sa s náčelníkom delili o pódium. Bol presvedčený, že s takouto podporou na vysokej úrovni a so zjavným súhlasom miliónov priemerných Američanov má *Strieborná légia* pred sebou veľký osud. Ako napísal jeho životopisec, "Pelley sa tešil na Svetovú os s centrom v arizizovanom Washingtone a zabezpečenú na oboch koncoch v Berlíne a Tokiu. Kým sa Čína zmieta na pokraji toho, že sa stane Stalinovým satelitom, japonské armády v Mandžusku bránili civilizáciu pred zákerným hadom komunizmu." Pelley, ktorý istý čas žil v Japonsku, si začal hlboko vážiť Japoncov ako ochranný val na Ďalekom východe proti Sovietskemu zväzu. Bol preto zdesený Rooseveltovými pokusmi nahnať Japonsko do katastrofálnej vojny, ktorá by nechala dvere doširoka otvorené komunistickej expanzii do Ázie. Šéf sa aj v tomto prípade ukázal ako príliš prorocký, čo môžu potvrdiť zmrzačení americkí veteráni z Kórey a Vietnamu.

Keď sa blížili prezidentské voľby v roku 1940, *Strieborné košele*, ktoré mali už

100 000 členov (House Committee on Un-American Activities, Special Committee, 1939), bral F.D.R. veľmi vážne a považoval Pelleyho za smrteľne vážneho protikandidáta; šéf by sa síce nemusel dostať do Bieleho domu, ale mohol by mať pod kontrolou dostatok hlasov na to, aby odklonil voľby od demokratov. Rooseveltova popularita už klesala, nemohol riskovať svoje znovuzvolenie a nariadil FBI, aby Pelleyho "vyšetřila". Generálny prokurátor Frank Murphy sa ohradil voči zjavnému politickému prenasledovaniu a ospravedlnil sa prezidentovi, že by bolo chybou robiť "mučeníkov zo *Strieborných košiel*." Mučeníci, šmartyri - v stávke bolo demokratické postavenie, a tak nariadil Pelleymu, ktorý ho nazval "pohanskými satrapmi", aby *Strieborným tričkám* znepríjemnil život. Ich jednotku v Severnej Karolíne (najväčšie ústredie légie a najbližšie k národnej kancelárii) prepadli federálni maršali, jej majetok vrátane tlačiarenských strojov skonfiškovali, jej obyvateľov zatkli a uväznili na základe rôznych vymyslených obvinení, z ktorých všetky boli zamietnuté, ale až po dlhých mesiacoch finančne vyčerpávajúcich súdnych konaní. Aj napriek tomu sa zbedačeným *Strieborným košeli*am nevrátil žiadny zo skonfiškovaných materiálov, ako aj samotná legálne vlastnená budova; usmievavý sudca im povedal, že majú právo žalovať vládu o náhradu škody.

Po zásahu v Severnej Karolíne vyzval kongresman Dickstein (New York) na celoštátny zákaz verejného nosenia uniformy *Silver Shirt*. Šéf rýchlo zareagoval: "Každý kikirík, ktorý si myslí, že mi môže hovoriť, akú košeľu môžem nosiť, alebo že na nej nemôžem nosiť šarlátové L, dostane do nosa, čo si bude pamätať, kým nepristane v Abrahámovom lone!" Ako priznáva aj jeho nesympatický životopisec, "Pelley mal dôvod domnievať sa, že je obťažovaný. "

Obťažovanie sa ešte zrýchlilo a on bol obvinený z daňových únikov. Hoci toto politicky motivované obvinenie prekonal, veľké náklady a čas potrebný na obhajobu pred hroziacim väzením sabotovali jeho kampaň v roku 1940. V tom čase (november) sa zapojenie USA do rozširujúceho sa konfliktu proti národnosocialistickému Nemecku zdalo byť prakticky nevyhnutné. Pelley preto zmenil smerovanie légie z kandidatúry na volenú funkciu na odpor voči Rooseveltovi a jeho židovským vojnovým štváčom. *Strieborné košele* sa spojili s *americko-nemeckým Bundom*, *Ku Klux Klanom* a mnohými ďalšími vlasteneckými organizáciami, veľkými aj malými, ktoré sa zjednotili v mobilizácii masového odporu proti mieru. Aj tu šéf dokázal svoju silu získať si milióny ľudí, keďže celonárodné prieskumy verejnej mienky uskutočnené len týždeň pred Pearl Harborom ukázali, že viac ako tri štvrtiny Američanov boli proti vojne s Osou, pokiaľ Spojené štáty nebudú fyzicky napadnuté. To, ako Roosevelt vytvoril tento predpoklad, ktorý je

dobre zdokumentovaný v niektorých knihách, ktoré ponúka na predaj *Nový poriadok*, je príliš zložitý na to, aby sme ho tu opisovali. Po tom, ako Amerika napokon vstúpila do vojny, Pelleyho zlomilo srdce to, čo videl ako pád svojej krajiny do priepasti. Jeho životná práca za posledných deväť rokov, všetky úžasné úspechy organizácie *Strieborná košela* a jej nadšená podpora zdola, sa zdali byť márne. Rozpustil légiu, dokonca aj jej noviny; čo iné mohol urobiť?

V roku 1935 sa znovu oženil, ale so svojou novou manželkou, s ktorou mal dcéru, trávil málo času. Pelley, ktorý bol blízko zúfalstva, sa k nim pripojil v malom mestečku Nobelsville v štáte Indiana, kde chcel zabudnúť na svet, ktorý sa snažil zachrániť. Roky jeho sebaobetovania sa zdali byť "nevďačnou prácou, snahou priniesť ľudstvu víziu, ako je ľudstvo utvorené". Ale jeho manželka Helen a niektorí z jeho najbližších druhov ho nabádali, aby pokračoval, aby sa nevzdával napriek tomu najhoršiemu, čo sa stalo. Trochu povzbudený chcel od nového generálneho prokurátora Biddla osobné uistenie, že mu bude dovolené publikovať svoje názory, pokiaľ nebude podkopávať vojnové úsilie. Biddle mu dal čestné slovo, že Pelley môže publikovať bez obáv z obmedzenia. Aj keď bola krajina vo vojne, právo na slobodu prejavu bolo zaručené ústavou.

Prohitlerovský apel vo vojnovnej Amerike

Uprostred vojnovnej hystérie, ktorá zachvátila celý národ, začal vydávať nový časopis *Roll Call*. Bol nekompromisne národnosocialistický, jeho slávny redaktor a autori *Striebornej košele boli* nekompromisní. Dokumentovali predvojnové ropné embargo, ktoré Roosevelt uvalil na Japoncov a nútil ich, aby boli svedkami škrtania svojej ekonomiky alebo riskovali vojnu, aby sa oslobodili spod nadvlády USA. F. D. R. chcel vojnou zachrániť svoju vlastnú slabnúcu ekonomiku "New Deal" takou masovou výrobou, akú mohol poskytnúť len vojnový priemysel. Červení chceli vojnou zachrániť upadajúcu sovietsku otrokársku ríšu pred Hitlerovými vojskami. Židia chceli vojnou, aby zachovali kapitalisticko-komunistickú škrupinovú hru, ktorú tak úspešne vnútili nežidovským národom na celom svete. Najhoršie zo všetkého bolo, že stíhaním vojny proti národnosocialistickým silám svetla oklamaní Američania umožňovali, aby sa v našej krajine zakorenili tie isté sily vnútorného rozkladu, ktoré rozkladali nemeckú spoločnosť predtým, než ich Hitler vyčistil.

Pelley poslal kópie pred uverejnením na schválenie vláde generálneho prokurátora. Biddle si mohol dovoliť vystupovať veľkoryso, keďže si bol istý, že

posledná *Strieborná légia sa pre* vojnovú hystériu "vlasteneckých" Američanov ocitne na vlastnej koži. Bol však ohromený, keď sa dozvedel, že *Roll Call* bol neuveriteľne úspešný! Zďaleka nie ľudový nepriateľ, s ktorým počítal, že Pelleyho premôže, ale táto malá divoká publikácia sa objavovala všade. A ľudia otvorene súhlasili s jeho povestným redaktorom. Najväznejšie zo všetkého bolo, že "mnoho výtlačkov sa našlo medzi americkými vojakmi vo všetkých vojnových divadlách", ako tvrdí Pelleyho životopisec. Do marca 1942 sa náklad najprv zdvojnásobil, potom zoštvornásobil. V priebehu pravdepodobne nie viac ako piatich týždňov sa *Roll Call* rozrástol fenomenálnym tempom. Samozrejme, nie každý sa nechal zlákať propagandistickými továrňami Hollywoodu, posadnutými ako jeho kóšer filmári "domami Rothschildovcov a Rooseveltovcov v krátkych nohaviciach, svedkami nacistických špiónov a Stalinom v pyžame, drámami o hrdlozoch strieľajúcich do gójskej civilizácie, davmi búrajúcimi rozličné Bastily a New Dealers rozbíjajúcimi drny pre miliardové private domy", ako vtedy napísal Pelley. "Do vojny sme išli preto, lebo sebecká židovská politika, ktorá bola vnútená našej krajine, priviedla Spojené štáty späť na pokraj bankrotu."

Potom ho koncom zimy naliehavo kontaktoval dôstojník amerického námorníctva, ktorý bol 7. decembra minulého roku umiestnený v Pearl Harbor. Tento muž tvrdil, že F. D. R. klamal Američanom o útoku a povedal im, že "hoci škody boli vážne, naša tichomorská flotila je stále neporušená". Dôstojník povedal, že bol osobne svedkom devastácie, ktorá bola oveľa horšia, ako prezident pripustil. V skutočnosti boli všetky americké hlavné lode buď potopené, alebo vážne poškodené, okrem piatich nesprevádzkovaných (a teda nefunkčných) lietadlových lodí a ich zastaraných lietadiel. Pelley sa ponáhlal do tlače so správou: "Japonské bombardéry spôsobili, že Pearl Harbor vyzeral ako opustený projekt W. P. A. v Keokuku!" Špeciálne vydanie, ktoré sa dostalo do ulíc, bolo bombou a zhltna ho verejnosť hladná po pravde, ktorá bola prvou obeťou vojny. Keď však generálny prokurátor ukázal obvyklú predbežnú kópiu F. D. R., prezident vybuchol ako bojová loď *Arizona* a 4. apríla žiadal Pelleyho zatknutie. Obvinenie: vlastizrada!

Biddle bol nútený porušiť čestné slovo, ktoré dal Pelleymu, a nariadil veľkej porote, aby náčelníka obvinila z dvanástich trestných činov podľa zákona o poburovaní. Počas súdneho procesu intenzívne politicky motivovaný prokurátor Oscar Ewing, "veľké koleso" Demokratickej strany, fajčiaci cigary, dôrazne poprel, že by americká tichomorská flotila bola v Pearl Harbore až tak vážne poškodená, a predvolal ministra námorníctva Knoxa, aby sudcu (a obrovské počúvajúcce rozhlasové publikum) ubezpečil, že situácia je pod kontrolou a nie je dôvod na poplach. V čase, keď hovoril, americké vojenské sily bezhlavo ustupovali z nepre-

rušenej série porážok na celom tichomorskom divadle. Keď však Pelleyho obhajca pohrozil, že na súde bude vypovedať celá záchranná posádka z Pearl Harboru, aby podporila *Roll Callovu* kontroverznú správu, sudca rýchlo stiahol hlavnú časť obžaloby.

Teraz bol obvinený z nepravdivého vykresľovania americkej ekonomiky ako bankrotujúcej, čím podkopal dôveru verejnosti počas vojny. Aj v tomto prípade bola obhajoba dobre pripravená a predvolala Marina Ecclesa, predsedu Federálnej rezervnej banky, ktorý by musel pod krížovým výsluchom a prísahou dosvedčiť, že americkú ekonomiku skutočne zachránila až v poslednej chvíli vojnová produkcia vyvolaná krvavým kúpeľom v Pearl Harbore. Sudca však predvolanie zamietol.

Odsúdený!

Je potrebné oceniť, že kongresman Thorkelson aj Charles Lindbergh osobne vypovedali ako charakterní svedkovia v Pelleyho prospech, čo je nesmierne odvážny čin, ak si uvedomíme, že tak urobili uprostred druhej svetovej vojny, v čase, keď Spojené štáty zažívali porážku od Pacifiku po Atlantik.

Napriek ich podpore a neúspechu hlavného obvinenia proti nemu (nehovoriac o úplnom nedostatku dôkazov o akejkol'vek vlastizradnej činnosti) bol Pelley odsúdený na 15 rokov väzenia vo federálnej väznici s maximálnou ostrahou. Obžaloba nebola schopná predložiť jediný dôkaz, ktorý by dokazoval, že Pelley sa dopustil akejkol'vek vlastizrady; jediné, čo urobil, bolo, že kritizoval nespravodlivú vojnu a zlého prezidenta, ktorý ju zosnoval. O dvadsaťpäť rokov neskôr tisíce židovských komunistov a ich bezmozgových gójov pálili na uliciach americkej vlajky a násilne protestovali proti americkej účasti počas vojny vo Vietname; na rozdiel od Pelleyho nikto z nich neušiel tvrdému trestu. Bez peňazí sa nemohol odvolať. Neskôr Lindbergh povedal reportérovi denníka *Chicago Tribune*, že Pelley nie je zradca, ale skutočný vlastenec, ktorý bol zjavne prenasledovaný za to, že verejne povedal to, o čom čoraz viac Američanov diskutovalo v súkromí. Pelley mal byť pre týchto ľudí príkladom: Nechajte si svoje názory pre seba, alebo sa pozrite, čo sa vám stane!

Ohromený krutosťou rozsudku bol nemým väzňom vojny, proti ktorej sa postavil. Zatiaľ čo západný svet za mrežami jeho väznice páchal samovraždy, on horlivo čítal a hlboko premýšľal. Hoci bol smutný, čosi v ňom mu nedovolilo zúfať:

"Jedného dňa my Američania uvidíme v pravej perspektíve, čo nám urobila cudzia horda štyroch miliónov Židov a prečo sme boli takí hlúpi, že sme to trpeli." Keď sa katastrofálne desaťročie 40. rokov chýlilo ku koncu, Pelleyho dcéra a zať s pomocou starých kamarátov dokázali vyzbierať dostatok peňazí na výzvu. Nepodarilo sa to, ale ich lojalita sa nezmenšila a skúsili to znova. V roku 1952, keď Američania zbytočne umierali v Ázii, presne ako predpovedal, Pelleyho nechotne podmiennečne prepustili pod podmienkou, že sa nebude zúčastňovať na "politických aktivitách akejkolvek povahy", čo bola zjavne protiústavná požiadavka, ktorú nemohol napadnúť. Jeho dcéra a jej manžel sa o neho starali v rodinnom dome v Nobelsville v štáte Indiana.

Spoločne založili nové vydavateľstvo *Soulcraft Press*, ktoré vydalo jeho prvú knihu od vojny: *Something Better (Niečo lepšie)*. V nej vyzdvihol Roosevelta ako človeka, ktorý je najviac zodpovedný za spustenie spoločenských otrasov, ktoré Američania zažili v období Vietnamu. "Bol predchodcom dnešného rozvíjajúceho sa chaosu", ktorý však považoval za nevyhnutný na vytvorenie štátu v štýle národného socializmu v budúcnosti. Ale práve vytvorenie dvoch nových časopisov zaoberajúcich sa prevažne mystickými a metafyzickými témami ho finančne postavilo na nohy natoľko, že sa mohol odvdáčiť všetkým tým verným stúpencom, ktorí tak štedro prispeli na jeho odvolanie. Tak ako predtým v živote, aj teraz mu písanie dávalo zmysel a naplnenie. A bez ľútosti spomínal na ten zásadný zážitok, ktorý ho v roku 1928 nasmeroval na jeho ťažkú dramatickú cestu: všetko sa mu zdalo byť predurčené, a teda súčasťou akéhosi Vyššieho zámeru, ktorému inštinktívne dôveroval, aj keď ho nedokázal intelektuálne pochopiť. V posledných rokoch svojho života bol šťastný z lásky svojej dcéry a starých kamarátov a spokojný s vedomím, že aj keď zlyhal, urobil to najlepšie, čo mohol, v prospech svojej rasy a národa. A jeho nepriatelia - nepriatelia jeho národa - ho poctili dlhým väzením. Žil tiež dosť dlho na to, aby bol svedkom vzostupu *americkej nacistickej strany* Georgea Lincolna Rockwella, čo bol fenomén, ktorý mu poskytoval hlbokú útechu: Nieкто pokračoval v boji, ktorý začal pred tridsiatimi rokmi.

William Dudley Pelley zomrel pokojne v spánku 1. júla 1965 vo veku 75 rokov. Kým ležal v bezvedomí, nieкто na trávniku pred pohrebným ústavom spálil kríž. Nikdy sa nezistilo, či tam ohnivý kríž položil priateľ alebo nepriateľ. Jeho odchod zaznamenali (samozrejme, so zlým úmyslom) celoštátne médiá, ale hneď potom jeho meno upadlo do zabudnutia.

V roku 1992 sa mestečko Nobelsville v Indiane opäť dostalo do pozornosti celej krajiny, keď chlapca zo susedstva, ktorý sa jedného letného večera hral pred

svojím domom, tesne minul padajúci meteorit, ktorý mu pristál pri nohách. "Od smrti fašistického vodcu W. D. Pelleyho pred sedemnástimi rokmi," písali miestne noviny, "si zvyšok Ameriky nevšimol našu komunitu."

Pelleyho život bieleho patriota bol podobne prudký. Bol prvým rasovým aktivistom v našej krajine v štýle národného socializmu. Bol predchodcom veliteľa Rockwella a hnutia White Power v dnešnej Amerike. Dokázal, že naša myšlienka, ak sa propaguje s odvahou, inteligenciou a úprimnosťou, má silu získať si obrovské množstvo stúpencov, o čom svedčí jeho 100 000 nasledovníkov. Jeho živé mučeníctvo v bruchu židovskej šelmy mu získalo čestné miesto v srdciach spolubojovníkov, ktorí prichádzajú po ňom. Nezlyhal, ako si myslel, rovnako ako nezlyhá statočný vojak, ktorý robí všetko, čo je v jeho silách, keď ho zajme nepriateľ.

Historické okolnosti mu nedovolili vytvoriť vysnívaný árijský Washington. Ale v oveľa väčšom boji za celosvetovú nadvládu bielej rasy bojoval dobrý boj; jeho boj bol len úvodnou bitkou v prebiehajúcej vojne za konečné víťazstvo árijského ľudstva. Náčelník a jeho *strieborné košele* nás predišli. Inšpirujú nás, aby sme ich nasledovali. A naša víťazná zástava, ktorá sa jedného dňa rozprestrie nad planétou Zem, bude patriť rovnako im ako nám!

Zdroje:

Ribuffo, Leo Paul, *Protestanti na pravici: Winrod a Gerald L.K. Smith*, dva zväzky, Yale University

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DES NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERTUMS AUFLÖSUNG- UND AUFRÜHMUNGSORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seitdem Adolf Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 die nationalsozialistische Bewegung wieder als 9. Partei in der Reichsregierung. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Erhalten von Staatsmacht, Verwaltung, Justiz und Volkswirtschaft haben nicht ermöglicht, die Kräfte der gesamten Welt umsonst hoch gelassen. Adolf Hitler ist zurück!

Alle Nationalsozialisten sind weiterhin arbeitslos, Verlierer und Raubgenossen. Adolfs Schicksal ist Schicksal an Kampf um die Erhaltung unserer wahren Werte.

Die Bewegung ist zwar wieder geworden, aber die Größe des heutigen Volkes ist kein noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der menschliche Körper ist aber nicht, der Volkstugend - gegen alle wahren Werte (-) zu kämpfen. Seine Mittel sind Ermordung, Chrenkung und Raubmenschen.

Ob "legal" oder "illegal", ob im Wahlkampf oder im Straßenkampf, ob mit Propaganda oder bewaffnet, ob auf einem Schiffsdeck oder auf einer Wiese. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gottfried Loeb

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Spravodajský bulletin NS
www.nsdapao.org

#1005 19.06.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Predná správa
Rozhovor s Molly
Tretia časť

NSK: Vaše súčasné projekty sa javne týkajú filozofie a umenia.

Opíšte, prosím, svoj názor na spýty
tychto tem v politike.

Molly: Snažím sa stále aktualizovať fotografériu, ale vďaka našim sesterským na Adolfa Hitlera a Armádu ľudstva (www.mourningtheancient.com/ truthfilm). Teraz som na 21 stránkach a mám toho ešte veľa na práci. Štedrým druhým svetovej vojny je absolútne minové pole informácií. Hľadajte informácie o jednej veci a nájdete ďalšie dve, ktoré treba preskúmať. Trochu si pripadate ako archeológ, ktorý odkryva pochovanú minulosť. Minulosť, ktorú by radšej nechceli vyniesť na svetlo. Za záplavu informácií a obrázkov môžeme opäť posúvať internet. V prebehu rokov sa objavili memorandá väznené

the **NEW ORDER**

Number 174 (133) Fourth 2022 April 20, 2022 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Despite of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware contemporary and social kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological life death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. He means to wipe White civilization, culture, education, and man-making.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his best!

Hail Hitler!
Gottfried Loeb

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO je najväčšia na svete Dodávateľ národnej socialistickej propagandy!

Tlačené a online periodiká v mnohých jazykoch
Stovky kníh v mnohých jazykoch
Stovky webových stránok v mnohých jazykoch

SS Defender against Bolshevism
by Reichführer SS Reichel Riemer
FOR-DANKBARKEIT MOD BOLSCHEVISMEN!
Translated from the SS original

Julian Steinbock der Weimarer Periode Book
The Poisonous Mushroom
Translated from the Third Reich original
Der Giftpilz

Historisch Referenzen
Hitler in Italy
HITLER in ITALIEN
English / German Books / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BSB
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!